

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. J.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2018, č. j. 844/2018-160-SPR/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2021, č. j. 6 A 182/2018 - 42,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2021, č. j. 6 A 182/2018 - 42, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 7. 9. 2015, sp. zn. S-MHMP 1429135/2014, č. j. MHMP-1598206/2015, podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl jako neodůvodněné písemné námitky, které podal žalobce proti záznamu v jeho evidenční kartě řidiče, a provedený záznam 12 bodů ke dni 3. 10. 2014 potvrdil.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 9. 2018, č. j. 844/2018-160-SPR/4, podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v části jeho odůvodnění a podle § 90 odst. 5 správního řádu jej ve zbytku potvrdil.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 25. 2. 2021, č. j. 6 A 182/2018 - 42, žalobu proti tomuto rozhodnutí o odvolání zamítl.

[4] V odůvodnění tohoto rozsudku se městský soud k otázce přípustnosti vznesení námitky podjatosti vůči všem oprávněným úředním osobám žalovaného a ministra dopravy shodl s právním názorem, který byl v obsahově obdobné věci vysloven v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2020, č. j. 17 A 184/2018 - 85, proti němuž byla podána kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 22. 9. 2020, č. j. 10 As 94/2020 - 36. Tyto judikáty jsou pozdější, než žalobcem zmíněné starší obecnější rozsudky, a proto je z nich možné vycházet. V dané věci tak lze konstatovat, že vznesení námitky podjatosti prakticky téhož obsahu bylo opožděné, nicméně žalobci nebylo znemožněno a hodnocení této námitky provedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí. V dané věci žalobce podal blanketní odvolání dne 5. 10. 2015, výzva k jeho doplnění mu byla doručena dne 30. 10. 2015 a žalobce tak včetně námitky podjatosti učinil až dne 16. 11. 2017. Námitka podjatosti tak byla podána zjevně opožděně a žalovaný k ní v souladu s ustanovením § 14 odst. 2 správního řádu nepřihlédl.

[5] Ohledně namítané prekluze odpovědnosti za záznam 12 bodů v evidenční kartě řidiče městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2021, č. j. 9 As 245/201 - 38, kde je tato právní otázka řešena a s nímž lze souhlasit. Tento judikát je pozdější, než žalobcem zmíněné rozsudky, a proto je možné z něho vycházet. V dané věci tak nemohlo dojít k prekluzi, neboť se nejedná o přestupek ani jiný správní delikt.

[6] Ve vztahu k námitce nedodržení zásady bezprostřednosti a postupu podle § 51 odst. 2 správního řádu je možné podle městského soudu odkázat na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 3. 2019, č. j. 30 A 75/2017 - 77. V dané věci přitom z obsahu správního spisu vyplývá, že neprobíhalo žádné dokazování mimo ústní jednání, takže pro zachování žalobcova práva na zpochybnění skutečností uvedených v listinách mu stačilo seznámit se s podklady pro rozhodnutí, k čemuž došlo. Za dokazování mimo ústní jednání pak nelze považovat seznámení odvolacího orgánu s obsahem spisu, neboť se jedná o přezkum v rámci jeho úřední činnosti. Na posuzovanou věc dále nelze v uvedeném směru aplikovat žalobcem zmíněnou judikaturu, která se týká projednávání přestupků, neboť ty nebyly jejím předmětem.

[7] K další námitce, ve které žalobce brojí proti nepostoupení podnětů k přezkumu a návrhů na povolení obnovy řízení, městský soud uvedl, že z obsahu žalobcem podaného odvolání nelze nijak dovodit, že by jím bylo míněno podání jinému správnímu orgánu. Žalobce podal odvolání, v němž označil napadené rozhodnutí, a uvedl, proti čemu jej podává. Odvolání obsahovalo i námitky proti jiným správním rozhodnutím, jejichž zákonnost nebyla v dané věci podstatná. Nejednalo se tak o podání, které by směřovalo proti jinému než věcně nebo místně příslušnému orgánu, a žalovaný tak neměl povinnost jej postoupit podle § 12 správního řádu, nýbrž stačilo, aby se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal s obsahem odvolání. Pokud žalobce nesouhlasil s postupem při uložení bodů, měl tak učinit v příslušném správním řízení, ve kterém mu byla uložena pokuta, nikoliv v této věci.

[8] Dále se městský soud zabýval námitkami, že ve správním řízení nebyly doloženy pokutové bloky a ani nebylo vyhověno návrhu na jeho přerušení. Podle městského soudu si nikoliv každá námitka vyžádá nutnost předložení pokutových bloků. V dané věci přitom žalobce neuvedl jedinou skutečnost, kterou by zpochybnil příslušné pokutové bloky. Jeho žalobní námitka byla velmi obecná v tom směru, že nedošlo k jejich založení do spisu. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání pak žalovaný konkrétně uvedl, proč jsou pokutové bloky způsobitelné pro záznam bodů. Proti těmto závěrům žalobce v žalobě nic konkrétního nenamítá. Proto samotná skutečnost, že pokutové bloky nebyly založeny do spisu, nezakládá žádnou vadu řízení před správním orgánem. Ustanovení § 64 odst. 1 správního řádu nebylo možné v dané věci aplikovat, neboť v ní nebylo vedeno řízení o žádosti, nýbrž z moci úřední. Námitky proti záznamu bodů v kartě řidiče jsou totiž specifickým opravným prostředkem, nikoliv žádostí ve smyslu správního řádu.

[9] Pokud žalobce namítal vadu výroku a oznámení o vybodování, pak městský soud nic takového nezjistil a odkázal na odůvodnění svého předchozího rozsudku ze dne 28. 11. 2019, č. j. 14 A 39/2018 - 35.

[10] V další námitce žalobce poukázal na porušení zásady *ne bis in idem* jen ve velmi obecné rovině. Městský soud proto odkázal na závěr vyslovený v předchozím rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č. j. 6 A 212/2017 - 50, a konstatoval, že záznam bodů a dosažení jejich určitého počtu není dalším trestem za již potrestané skutky, ale jiným opatřením.

[11] Konečně městský soud konstatoval, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů směřuje vůči Nejvyššímu správnímu soudu, a proto se touto námitkou nemůže zabývat. Současně uvedl, že osobní údaje účastníků řízení ve verzi, kterou zveřejňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup, vždy anonymizuje.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[12] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost, kterou k výzvě soudu doplnil ve stanovené měsíční lhůtě.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl prekluzi odpovědnosti za jednání spočívající v záznamu 12 bodů v evidenční kartě řidiče. Nejvyšší správní soud totiž opakovaně vyjádřil, že řízení o námitkách proti takovému záznamu je trestní povahy ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť jeho následkem je pozbytí řidičského oprávnění jako sankce *sui generis*. V takovém případě je však nutné aplikovat lhůty k projednání takového obvinění, po jejichž uplynutí zaniká odpovědnost za dosažení 12 bodů v důsledku recidivy, neboť je obecně vyloučeno, aby měl stát k vydání výroku o trestu neomezeně dlouhou dobu. V této souvislosti stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, který námitku prekluze nevypořádal a nikterak nevysvětlil, proč se neztotožňuje s tím, že by se jednalo o přestupek. Městský soud pak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 245/201 - 38, který nelze identifikovat a dohledat s ohledem na nevalidní označení jeho spisové značky. Jelikož městský soud nezmínil žádné nosné důvody uvedeného judikátu ani z něho necitoval, je

nutné v tomto směru považovat napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Navíc městský soud mohl jen stěží odkázat při vypořádání námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného na judikát Nejvyššího správního soudu, neboť tato námitka vyžadovala vysoce individuální posouzení konkrétního správního rozhodnutí i argumentů v něm obsažených. Nepřezkoumatelnost navíc nelze zhojit posouzením odvolací námitky za žalovaného.

[14] Dále stěžovatel namítl nepostoupení podnětů k přezkumu a návrhů na povolení obnovy řízení příslušným správním orgánům. V posuzované věci totiž zpochybnil platnost jednotlivých pokutových bloků a poukázal na uvedení v omyl při jejich podpisu policisty, kteří mu tvrdili, že s jednáním není spojen bodový postih. Jednalo se tedy o námitky, které byly pro posouzení v dané věci podstatné, neboť směřovaly ke zrušení podkladových rozhodnutí, na základě nichž byl proveden záznam bodů v evidenční kartě řidiče. Správní orgány proto měly tyto námitky reflektovat a postoupit příslušným orgánům k provedení přezkumného řízení či obnovy řízení. Navíc i žalovaný tvrdil, že k jejich vyřízení není příslušný a poukázal na nutnost jejich uplatnění u příslušných orgánů veřejné moci. Nelze proto souhlasit se závěrem městského soudu, podle něhož z podání účastníka řízení nebylo možné dovodit, že směřuje vůči jinému, než věcně a místně příslušnému orgánu, a proto žalovaný neměl povinnost jej postoupit.

[15] Stěžovatel rovněž namítl nedoložení pokutových bloků. Žalovaný totiž nemohl dovodit způsobilost pokutových bloků pro záznam bodů, pokud nebyly součástí spisu. Správní orgán tedy posuzoval podklady, které neměl k dispozici a s nimiž se nemohl seznámit účastník řízení, který si jich nebyl vědom. Navíc právní otázka, zda si musí správní orgán opatřit originály pokutových bloků za účelem věcného posouzení námitek proti nim i v případě, že jde o námitky důkazně nepodložené a formulované jen paušálně a šablonovitě, bude řešena rozšířeným senátem ve věci sp. zn. 6 As 174/2019. Proto stěžovatel navrhl přerušení řízení o kasační stížnosti do rozhodnutí rozšířeného senátu v citované věci.

[16] Dále stěžovatel namítl, že z výroku rozhodnutí není zřejmé, o čem bylo rozhodováno, když správní orgán prvního stupně jen zamítl námitky a potvrdil záznam 12 bodů, aniž uvedl, jaké konkrétní záznamy byly potvrzeny. Městský soud v této souvislosti odkázal na svůj předchozí rozsudek sp. zn. 14 A 39/2018, aniž z něho citoval či uvedl jeho nosné důvody. Tento judikát navíc není zveřejněný, a nelze se tak seznámit s jeho argumentací. Z tohoto důvodu napadený rozsudek neumožňuje přezkoumat, proč byla uvedená žalobní námitka posouzena jako nedůvodná. Také v tomto směru je proto nutné považovat rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný.

[17] Konečně stěžovatel obsáhle polemizoval se zveřejňováním rozsudků obsahujících osobní údaje účastníků a jejich advokátů na webové stránce Nejvyššího správního soudu.

[18] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí s odkazem na napadený rozsudek, ve kterém je shrnuto také jeho vyjádření k žalobě, k němuž není

pokračování

zapotřebí nic dalšího uvádět, neboť kasační námitky jsou obdobného charakteru jako jeho námitky žalobní.

III. Posouzení kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti neoznačil žádné důvody pro její podání, avšak z obsahu tohoto podání je zřejmé, že tak učinil v souladu s § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[21] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[22] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[23] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační námitkou o zániku odpovědnosti za jednání spočívající v záznamu 12 bodů v evidenční kartě řidiče. Podle argumentace stěžovatele obsažené v žalobě se totiž od 1. 7. 2017 jedná o přestupek, který prekludoval nejpozději tři roky po dosažení celkového počtu 12 bodů, k čemuž došlo v posuzované věci dne 13. 3. 2014. Proto nejzazší den pro zánik odpovědnosti za tento přestupek připadl na den 13. 3. 2017.

[25] Při vypořádání této žalobní námitky městský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2021, č. j. 9 As 245/201 - 38. V tomto ohledu se jedná o zřejmou nesprávnost v psaní, neboť Nejvyšší správní soud posuzoval uvedenou právní otázku v rozsudku ze dne 4. 2. 2021, č. j. 9 As 245/2019 - 38. V něm odkázal na svůj předchozí rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2019 - 40, který reagoval také na závěry plynoucí z usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, přičemž konstatoval, že není pravdou, že by „vybodování“ „mělo

být novým přestupkem. Z bodu [40] tohoto usnesení naopak vyplývá, že dosažení 12 bodů, tedy tzv. „vybodování“, není dalším přestupkem či podle staré právní úpravy jiným správním deliktem: „K první uvedené rovině zásady non bis in idem rozšířený senát uvádí, že záznam bodů je natolik spjat se samotným řízením o přestupku, popř. trestném činu, že nelze hovořit o druhém trestu uloženém v jiném řízení. Ostatně i podle rozsudku ESLP ve věci Malige proti Francii je záznam bodů podobný vedlejšímu trestu.“ Jestliže tedy rozšířený senát dospěl k závěru, že dosažení 12 bodů a následné odebrání řidičského průkazu není „druhým trestem uloženým v jiném řízení“, nelze dospět ani k závěru, že by samotné dosažení 12 bodů mohlo být samo o sobě přestupkem či jiným správním deliktem“. Dále se v rozsudku sp. zn. 9 As 311/2019 uvádí, že záznam o počtu bodů není ani řízením o přestupku, neboť ten je v § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, definován mj. tím, že jde o jednání, které je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně. Záznam o počtu bodů je tak nutné považovat za specifickou formu správního trestání (srov. k tomu také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 As 16/2015 - 51, nebo ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 - 39). Ustálená judikatura správních soudů důsledně rozlišuje na straně jedné řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu, takže předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 9 As 311/2019 uzavřel, že z této skutečnosti rovněž plyne, že „dosažení 12 bodů není přestupkem ani jiným správním deliktem, neboť v řízení o námitkách se již nezkoumají okolnosti, které jsou předmětem přezkumu v řízení o jednotlivých přestupcích.“ S odkazem na tuto předcházející judikaturu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2021, č. j. 9 As 245/2019 - 38, shledal námitku uplynutí prekluzivní lhůty nedůvodnou.

[26] Městský soud tedy evidentně vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2021, č. j. 9 As 245/2019 - 38, a toliko jej nepřesně citoval, o čemž svědčí i skutečnost, že s odkazem na něj učinil závěr, podle něhož se v dané věci nejedná o přestupek ani jiný správní delikt, a proto na ni nelze vztáhnout závěry týkající se prekluze. Není proto možné se ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že kromě nepřesné identifikace uvedeného judikátu městský soud v napadeném rozsudku nezmínil žádné jeho nosné důvody ani z něho necitoval. Rovněž nelze souhlasit se stěžovatelem, že se žalovaný řádně nevypořádal s odvolací námitkou o prekluzi, v důsledku čehož městský soud posuzoval nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný totiž v odůvodnění rozhodnutí o odvolání s odkazem na příslušná ustanovení zákona o silničním provozu dovodil, že bodovým hodnocením se zajišťuje sledování opakovaného páchání přestupků, a proto z logiky věci nemůže být vybodování přestupkem, za něhož ostatně ani není zákonem označeno. Proto podle závěru odvolacího orgánu nemohlo dojít k prekluzi vybodování. Ze stejných důvodů shledal nedůvodnou námitku prekluze městský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 245/2019, čímž aspoň implicitně nepřisvědčil žalobní námitce o nepřezkoumatelnosti této části rozhodnutí žalovaného.

[27] Lze tedy shrnout, že odůvodnění napadeného rozsudku i rozhodnutí o odvolání obsahují rozhodné důvody pro v něm učiněný závěr o nedůvodnosti stěžovatelem namítaného zániku odpovědnosti za dosažení záznamu 12 bodů v evidenční kartě řidiče,

pokračování

neboť toto jednání není přestupkem. Se správností tohoto právního názoru se přitom Nejvyšší správní soud naprosto ztotožňuje a nemá žádný důvod se od něho odchýlit. K stížnostní námitce o prekluzi tedy konstatuje, že důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nebyly naplněny, neboť rozsudek městského soudu je v tomto směru zákonný a přezkoumatelný.

[28] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani stížnostní námitku o nepostoupení podnětů k přezkumu a návrhů na povolení obnovy řízení příslušným správním orgánům. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o námitkách se totiž stěžovatel nedomáhal zahájení řízení o mimořádných opravných prostředcích ohledně jednotlivých rozhodnutí o dopravních přestupcích ani z jeho obsahu nevyplývá takový úmysl. Stěžovatel sice v odvolání zpochybnil platnost jednotlivých pokutových bloků kvůli údajnému uvedení v omyl při jejich podpisu, nicméně touto argumentací jen zpochybňoval způsobilost rozhodnutí o přestupku jako podkladů pro provedení záznamu bodů v evidenční kartě řidiče a nepožadoval jejich zrušení v přezkumném řízení ani ve vztahu k nim nenavrhoval povolení obnovy. Za této situace žalovaný nepochybil, když k uvedenému odvolacímu bodu jen zmínil, že v řízení o námitkách proti záznamu 12 bodů v evidenční kartě řidiče se zásadně nepřezkoumávají podkladové správní akty, na které je tak nutné nahlížet jako na správné a zákonné do okamžiku jejich případného zrušení, a proto pokud stěžovatel nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsažených v pokutových blocích, nelze se těmito skutečnostmi v námitkovém řízení zabývat a stěžovatel se musí obrátit na příslušné orgány veřejné moci. Z uvedených důvodů totiž žalovaný neobdržel podání, k němuž by nebyl, byť jen zčásti, věcně nebo místně příslušný, a proto podle § 12 správního řádu nebyl povinen jej postoupit jiným správním orgánům. Navíc, i kdyby žalovaný takto musel postupovat, a podání stěžovatele přesto nepostoupil, nemělo by takové eventuální pochybení žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť stěžovatele upozornil na možnost a způsob, jakými může brojit proti pokutovým blokům a současně jimi byl až do jejich případného zrušení vázán, takže v řízení o odvolání proti rozhodnutí o námitkách z nich musel vycházet. V tomto ohledu tedy nebyl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s, neboť řízení před žalovaným nebylo zatíženo vadou, která by měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[29] Dále stěžovatel v kasační stížnosti namítl nedoložení pokutových bloků. Při řešení právní otázky, zda si musí správní orgán vždy opatřit originály pokutových bloků za účelem věcného posouzení námitek proti nim, stěžovatel navrhl vyčkat na její posouzení rozšířeným senátem. Ten však usnesením ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019 - 35, věc vrátil k projednání a rozhodnutí šestému senátu, neboť ohledně povinnosti správního orgánu vyžádat si v řízení o námitkách proti záznamu bodů pokutové bloky neshledal v judikatuře rozpor, byť uznal, že judikatura k této problematice je poněkud kazuistická a obtížně uchopitelná.

[30] Uvedenou problematikou se tedy zabýval tříčlenný senát v rozsudku ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019 - 44, který na základě těchto úvah dospěl k následujícímu závěru:

[14] *Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. ledna 2012 č. j. 3 As 19/2011 - 74, ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení zakládá povinnost správního orgánu vyžádat si další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (shodně též rozsudek ze dne 8. listopadu 2017 č. j. 10 As 3/2017 - 34).*

[15] *Jak přitom nyní rozhodující senát uvedl již v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 25, kterým se v této věci obracel na rozšířený senát, námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. Rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35 konstatoval, že dosavadní judikatura tomuto výkladu nebrání.*

[16] *Nejvyšší správní soud proto na tomto právním názoru nadále setrvává a souhlasí se stěžovatelem, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil paušální námitky, které stěžovatel mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Žalobce zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu k oběma pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiózní, jakým zjevně není.*

[17] *Městský soud tedy stěžovateli s ohledem na okolnosti tohoto případu neměl vytýkat nedostatečně zjištěný skutkový stav a neměl rušit jeho rozhodnutí a vracet mu věc k dalšímu řízení, aby si vyžádal pokutové bloky a řádně posoudil odvolání žalobce. Obecně formulované námitky žalobce nemohly založit důvodné pochybnosti o správnosti oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, a stěžovatel tedy nebyl povinen pokutové bloky vyžadovat.*

[31] S tímto závěrem vysloveným v rozsudku ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019 - 44, se lze plně ztotožnit a Nejvyšší správní soud neshledává důvod se od něho odchýlit ani v posuzované věci. Jelikož tedy i v ní byly námitky stěžovatele směřující proti pokutovým blokům formulovány jen v obecné rovině bez uvedení konkrétních skutečností zpochybňujících jejich náležitosti, lze ve shodě s městským soudem konstatovat, že nezaložení těchto rozhodnutí o přestupcích do spisu nepředstavuje vadu řízení o námitkách, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Ve vztahu ke stížnostní námitce o nedoložení pokutových bloků tedy také nebyl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[32] Nejvyšší správní soud však musel přisvědčit kasační námitce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve vztahu k namítané vadě výroku rozhodnutí správního orgánu

pokračování

prvního stupně. Stěžovatel totiž v žalobě namítl neurčitost tohoto výroku, neboť z něj není patrné, jaké záznamy bodů jsou potvrzovány, v jaké podobě a jakých přestupků se týkají. Městský soud tento žalobní bod shrnul, nicméně při jeho vypořádání uvedl, že vadu výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezjistil, a pouze odkázal na odůvodnění svého předchozího rozsudku ze dne 28. 11. 2019, č. j. 14 A 39/2018 - 35, aniž z něho citoval či uvedl jeho nosné důvody. Tento rozsudek se nepodařilo Nejvyššímu správnímu soudu dohledat, a to ani na jeho webové stránce či ve vnitřní evidenci judikatury. Proto se stejně jako stěžovatel nemohl seznámit s jeho argumentací, na kterou městský soud odkázal v dané věci při posouzení žalobní námitky o vadě výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V tomto směru tak napadený rozsudek neobsahuje rozhodné důvody pro v něm učiněný závěr a důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je naplněn. Městský soud byl totiž povinen se ve svém rozhodnutí vypořádat se všemi žalobními body, takže pokud zamítl žalobu a opomenul se zabývat byť i jen marginální námitkou, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu, než napadený rozsudek zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, byť i důvodnost opomenuté námitky by mohl sám spolehlivě posoudit podle obsahu spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 - 111), neboť takovým postupem by nahrazoval činnost soudu prvního stupně, jehož závěry má naopak přezkoumávat.

[33] K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a jeho klientů Nejvyšší správní soud opakovaně uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlášení uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlášení rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu.

IV. Závěr

[34] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž podle odstavce čtvrtého téhož ustanovení bude vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozhodnutí. V dalším řízení městský soud jen náležitě vypořádá žalobní námitku o vadě výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ve vztahu k níž byl napadený rozsudek shledán nepřezkoumatelným kvůli

nedůslednosti při jeho odůvodnění. Městský soud v dalším řízení rozhodne podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu